CHƯƠNG 2242

Mục nát, đại trận

Sau mười mấy nhịp thở, Hạ Nhân và hai người lập tức bỏ chạy thật xa!

“Ở đây… công tử, là trong chiếc nhẫn này!”

Trịnh Hồng Lộc đưa một chiếc nhẫn cho Hạ Nhân.

Hạ Nhân liếc qua, bên trong chiếc nhẫn có năm trăm nữ tử.

“Hương cống…” Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại, sau đó lập tức thả tất cả nữ nhân ra!

Những nữ nhân này vẫn còn ngồi trên boong chiếc thuyền lớn.

Ban đầu, khi Sở Hiền thu những nữ nhân này, hắn đã thu cả chiếc thuyền vào cùng.

“Lạ thật…” Hạ Nhân nhìn chằm chằm những nữ nhân trên thuyền, nói: “Tại sao bọn chúng không thu những nữ nhân này vào không gian, mà lại trực tiếp đặt trên boong thuyền?”

Đương nhiên, không ai có thể trả lời câu hỏi của Hạ Nhân.

Trịnh Hồng Lộc đứng ở mũi thuyền, điều khiển thuyền lớn tiến về phía tổng đà.

Còn Hạ Nhân thì nheo mắt, nhìn tới nhìn lui những nữ nhân đang bị cố định này.

Điều duy nhất có thể xác định là những nữ nhân này vẫn còn sống, vẫn đang hô hấp, trái tim cũng vẫn đang đập.

Đáng tiếc, thần niệm của các nàng dường như đã bị người ta phong ấn.

Hơn nữa, toàn thân những nữ nhân này đều bị rót đầy sức mạnh hương hỏa.

“Đáng chết…” Hạ Nhân nhìn những nữ nhân này, nói: “Chỉ riêng những thứ này thôi, năm tên Thần Vương kia bị giết cũng đáng đời!”

“Chúng ta không cần phải có gánh nặng tâm lý, càng không cần phải gánh chịu nhân quả!”

“Nhưng mà… công tử, phải làm sao đây?” Trịnh Hồng Lộc nhìn những nữ nhân này.

Hạ Nhân nói: “Gọi thử xem, có thể đánh thức họ không!”

“Thôi, ngươi cứ chuyên tâm lái thuyền đi, cứ tiến về tổng đà!”

“Để ta xem tình hình thế nào!”

Hạ Nhân tiếp tục kiểm tra. Hắn thử đánh thức những nữ tử đã bị sức mạnh hương dược lan khắp toàn thân này, đáng tiếc hoàn toàn không có tác dụng.

Tiếp theo, Hạ Nhân có hai lựa chọn.

Thứ nhất, cứ thế rời đi. Sống chết của những nữ nhân này vốn chẳng liên quan nhiều đến hắn.

Đưa năm trăm nữ tử này đến tổng đà, tiện thể xem tổng đà sẽ xử lý thế nào.

Nếu có thể tìm được cách đánh thức họ thì tốt nhất, còn nếu không tìm được, kiếm được một pháp môn đột phá Thần Hoàng cảnh bằng sức mạnh hương hỏa cũng tốt!

Phân đà đã có một kẻ tầng một Thần Hoàng cảnh trấn thủ, hơn nữa còn có sáu Thần Vương. Vậy thực lực của tổng đà sẽ thế nào?

Nếu chỉ có Thần Hoàng, Hạ Nhân vẫn có thể toàn thân lui về. Nhưng nếu có Thần Đế, vậy thật sự chỉ còn con đường chết.

Nhất thời Hạ Nhân không thể quyết định.

Nhưng phi chu do Trịnh Hồng Lộc điều khiển lại càng lúc càng đến gần địa bàn của tổng đà.

“Công tử… phải làm sao?” Trịnh Hồng Lộc hỏi hắn.

Hạ Nhân nghiến răng, nói: “Đến tổng đà…”

Mỗi một Thần Đế, hoặc là phụ thần, hoặc là chính thần, đều là tồn tại đã tu luyện đến cực hạn trên một đại đạo nào đó.

Bọn họ không có khả năng đi làm những chuyện liên quan đến đạo hương hỏa này.

Hạ Nhân suy đoán, tám chín phần là do tên Thần Hoàng hương hỏa kia giở trò.

Nếu chẳng may xảy ra biến cố, lão tử vẫn có thể mở vòng xoáy không gian để bỏ chạy.

Thần thông 【Thân Mạ Vàng】 mà sư tôn ban cho trước đó tuy chỉ có thể sử dụng ba lần, nhưng cho dù gặp Thần Đế, cũng có thể định trụ đối phương một hai nhịp thở.

Khoảng thời gian đó đủ để lão tử mở hư không, chạy trốn về thành Tuyền Cơ.

Hạ Nhân lấy mõ gỗ ra đặt bên cạnh để tiện sử dụng bất cứ lúc nào, sau đó hình dạng của hắn biến trở lại dáng vẻ tuấn tú đến mức bức người trước đó.

“Hồng Lộc… vào không gian Hồng Mông!”

“Khi nào ta gọi ngươi ra thì ngươi hãy ra!”

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc cũng được Hạ Nhân thu vào.

Một mình hắn điều khiển thần chu, lao về phía tổng đà.

Nửa canh giờ sau, phi chu trực tiếp bay đến tổng đà.

Tổng đà trông giống một tông môn hơn.

Nó tọa lạc trên một ngọn núi cao. Giữa những ngọn núi san sát là vô số đình đài lầu các.

Hơn nữa, thần lực nơi này quả thật cũng được xem là nồng đậm.

“Người nào?” Chiếc thuyền lớn của Hạ Nhân vừa đến gần sơn môn đã bị bốn kẻ mặc áo đen chặn lại.

Hạ Nhân phất tay, lớn tiếng nói: “Đệ tử phân đà Huyền Thiên, đến đưa hương cống… mau mau tránh ra…”

Mấy người đối diện đều bị chấn động. Bọn họ tùy ý liếc nhìn năm trăm nữ tử đang ngồi ngay ngắn trên thuyền lớn, vội vàng chắp tay nói: “Tiền bối, mời đi theo ta?”

Hạ Nhân điều khiển thuyền lớn, trực tiếp lướt qua toàn bộ sơn môn, dừng trước một tòa đại điện màu đen khổng lồ.

Từ trong đại điện màu đen bước ra một nam tử mặc đạo bào màu vàng.

Hạ Nhân thi triển thần thông Động Hư Chân Mục cũng không thể nhìn thấu tu vi của người này, chứng tỏ tu vi của đối phương đã đạt đến tầng hai Thần Hoàng cảnh trở lên.

“Tiền bối…” Hạ Nhân chắp tay với vị Thần Hoàng kia, nói: “Vãn bối phụng mệnh hộ tống hương cống đến đây, giao cho ngài sao?”

“Ừm?” Vị Thần Hoàng áo vàng khẽ cau mày, nói: “Sao lại là một đệ tử Thần Tôn cảnh nhỏ bé như ngươi?”

“Bên phân đà Thiên Tuyển không còn ai nữa à?”

Hạ Nhân nói: “Vãn bối là đệ tử dưới trướng Thần Vương Sở Hiền...”

“Hu hu hu...” Nói đến đây, Hạ Nhân lập tức khóc òa lên: “Ta hộ tống hương cống đến đây cùng sư tôn, đáng tiếc giữa đường gặp phải phục kích!”

“Sư tôn và bốn vị Thần Vương còn lại đã chặn kẻ địch, bảo ta lái thuyền lớn đến giao hàng, không thể làm chậm hành trình!”

“Cái gì?” Thần Hoàng vừa nghe xong lập tức nổi giận, nói: “Sư tôn ngươi và bọn họ hiện giờ đang ở đâu?”

Hạ Nhân nói: “Ở phía bắc tổng đà, khoảng nửa ngày đường!”

“Tốt, tốt, tốt...” Kẻ ở Thần Hoàng cảnh nói: “Ngươi đi theo ta trước, hương cống đến nơi là tốt rồi!”

Hạ Nhân điều khiển phi chu theo sát phía sau. Sau khi lướt qua mấy ngọn núi trong tổng đà tông môn, cuối cùng nó dừng trên một ngọn núi thấp ở phía sau.

Trên ngọn núi thấp chỉ có một tòa đại điện.

Tòa đại điện này cũng không tính là lớn, nhưng bên ngoài đại điện lại được bố trí rất nhiều trận pháp, chằng chịt hết lớp này đến lớp khác.

Có vài trận pháp, ngay cả Hạ Nhân cũng không nhận ra.

Thần Hoàng đáp xuống bên ngoài đại điện.

Hạ Nhân cũng cung kính đáp xuống bên ngoài đại điện, chiếc thuyền lớn dừng trên quảng trường phía sau hai người.

“Lão tổ…” Thần Hoàng chắp tay về phía cửa đại điện, nói: “Đợt hương cống mới đã đến, xin hỏi lão tổ hiện giờ có thay đổi không?”

Giọng nói của Thần Hoàng cung kính đến cực điểm.

Trong lòng Hạ Nhân chợt giật thót: Không ổn… người trong đại điện này e rằng thật sự là Thần Đế.

Nếu không, tuyệt đối sẽ không khiến một Đại Thần Hoàng cung kính như vậy.

“Được!” Khoảng ba nhịp thở sau, trong phòng truyền ra một giọng nói.

Giọng nói nghe khàn khàn và già nua.

Trận pháp bên ngoài lần lượt được gỡ bỏ.

Một mùi mục nát truyền ra từ trong cửa điện.

“Lão tổ!” Thần Hoàng tiếp tục chắp tay nói: “Lần này trong quá trình vận chuyển hương cống đã xảy ra chút sự cố, đệ tử phải lập tức đến đó xem xét, không thể ở lại cùng ngài!”

“Vị này là đệ tử đến từ phân đà Thiên Huyền, mọi việc cứ để hắn xử lý!”

“Được!” Giọng nói khàn khàn kia lại đáp một tiếng.

Hạ Nhân đứng chết lặng trước cửa, vẻ mặt sụp đổ: Đệt... ta phải làm gì đây?

“Còn ngây ra đó làm gì?” Giọng nói khàn khàn lại truyền đến: “Đưa từng người trong đám hương cống vào đây cho ta là được!”

“Vâng... lão tổ!” Hạ Nhân cung kính hành lễ, sau đó quay về thuyền lớn, mỗi lần đưa hai nữ tử bước vào đại điện.

Bên trong không có bàn ghế, không có bậc thềm, cũng không có đài sen.

Thậm chí ngay cả cột chống đỡ đại điện cũng không có.

Chỉ có những phù văn đỏ, đen, vàng và trắng khắc trên mặt đất, từng vòng từng vòng đan xen với nhau.

Những phù văn này ghép lại, vậy mà hình thành một đại trận.

Chính giữa trận pháp có một người mặc áo choàng che kín mặt đang ngồi. Xung quanh hắn, trong năm trăm trận tâm, có năm trăm nữ tử đang ngồi!

Nhìn thấy cảnh tượng này, cả người Hạ Nhân hoàn toàn tê dại.

Hắn nhớ đến chuyện năm xưa ở Tu Chân giới, khi hắn hỏi hai tên khốn kia đã làm gì với hắn.

CHƯƠNG 2243

Tóc giận xung thiên, Thái Chân

“Sau núi của đỉnh núi này có một thung lũng!”

“Ngươi thu dọn toàn bộ những hương cống đã dùng này đi!”

“Ném vào những thung lũng đó là được!”

“Trong vòng bốn canh giờ, bọn họ sẽ biến mất...”

“Sau khi ném đi, quay lại đặt hương cống mới vào những trung tâm trận pháp này...”

Giọng nói khàn khàn mang theo vẻ không cho phép phản kháng.

Giọng nói này, khí tức này, cùng uy áp mạnh mẽ vô tình hữu ý tỏa ra đều khiến Hạ Nhân tin chắc rằng kẻ ngồi giữa đại điện kia chính là một vị Thần Đế nào đó.

“Vâng...” Hạ Nhân lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, sau đó thu những nữ tử trên người đã không còn chút lực hương hỏa nào vào trong!

Hắn cảm thấy trên người những nữ tử này không những không còn chút lực hương hỏa nào, mà thậm chí còn mang theo một vài khí tức tà ác.

Trên người những người này, sao có thể có lực nguyền rủa nặng nề đến vậy?

Trong lòng Hạ Nhân kinh hãi, trên mặt cũng khẽ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không thể không tỏ ra kinh ngạc. Nếu lúc này ngay cả chút kinh ngạc cũng không có, vậy mới chứng tỏ hắn cố ý quá mức, mới thật sự có vấn đề.

“Sao vậy?” Giọng nói khàn khàn lại truyền đến: “Có vấn đề gì à?”

“Lão… lão tổ…” Hạ Nhân run rẩy nói: “Trên… trên người những người này là lực nguyền rủa sao?”

“Khá lắm, cũng có chút kiến thức đấy!” Lão tổ gật đầu: “Không sai, là lực nguyền rủa!”

“Lực nguyền rủa mà bọn họ phải gánh chịu quá nhiều, chậm nhất là bốn canh giờ nữa sẽ mất mạng!”

“Mau chóng xử lý, không được xảy ra sai sót!”

“Còn nữa… lúc xử lý, ngươi phải cẩn thận một chút, đừng để lực nguyền rủa này dính vào người!”

“Vâng!” Hạ Nhân tiếp tục thu người.

Đột nhiên, lúc thu đến nữ tử thứ hơn hai trăm, tay hắn khẽ khựng lại.

Khoảnh khắc này, trong lòng Hạ Nhân khó chịu như bị kim châm.

“Lại làm sao vậy?” Giọng nói khàn khàn hỏi.

Hạ Nhân nói: “Không… ta sợ… ta… lão tổ… người có giết ta không… hu hu hu…”

Khoảnh khắc này, hắn có chút không kìm được nữa.

Bởi vì vừa rồi, chính tay hắn đã thu một nữ tử vào trong nhẫn.

Nữ tử đó không phải ai khác, chính là một trong những đạo lữ của hắn, người đã đồng hành cùng hắn tu luyện từ Thần giới cho đến tận bây giờ: Thái Chân.

Trước đó Tô Chân Chân còn nói nàng ra ngoài du ngoạn, không ngờ lại bị những kẻ tà ác này luyện thành hương cống, sau đó bị lão già đáng chết kia hành hạ thành ra thế này.

“Hu hu hu…” Hạ Nhân khóc đến mức không thể tự chủ.

“Nhìn cái bộ dạng vô dụng của ngươi kìa!” Giọng nói khàn khàn vang lên: “Đừng khóc nữa, nếu còn khóc thì bây giờ lão tổ ta có thể giết ngươi ngay!”

Hạ Nhân kịp thời nín khóc, lau nước mắt trên mặt rồi tiếp tục thu dọn.

Dùng tốc độ nhanh nhất thu hết những hương cống đã nhiễm lực nguyền rủa, Hạ Nhân chắp tay với kẻ khoác áo choàng, không nhìn thấy mặt: “Lão tổ... đệ tử vẫn nên đưa những hương cống đó đến cho ngài trước!”

“Đợi sau khi bày xong hương cống, ta sẽ quay lại ném những hương cống đã phế bỏ kia ra phía sau!”

“Được!” Nam tử gật đầu.

Sau đó Hạ Nhân lại đi lên thuyền, lần lượt ôm hương cống trở về.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ khoảng thời gian cháy hết một nén hương, những hương cống này đã được đặt lên các trung tâm trận pháp.

Hạ Nhân nhìn thấy trên người năm trăm hương cống, mỗi người đều có một luồng lực hương hỏa bị đại trận rút ra, sau đó chậm rãi đưa đến người ở giữa trận pháp.

“Lão tổ... đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ, đệ tử xin cáo lui...”

Hạ Nhân lại cung kính hành lễ với lão tổ.

Bên cạnh truyền đến giọng nói khàn khàn: “Không cần cáo lui nữa...”

“Tự giải thể đi, ta có thể cân nhắc cho linh hồn ngươi tiến vào luân hồi!”

“Để ta ra tay, ngươi sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Kẻ này làm sao có thể thả một người đã nhìn thấy bí mật của hắn rời đi chứ?

“Tốt lắm…” Trong giọng nói khàn khàn của đối phương lộ ra một tia cười lạnh: “Nếu đã vậy, vẫn là để bản đế tiễn ngươi một đoạn đường thôi!”

Một hư ảnh đầu quỷ bay ra khỏi cơ thể Thần Đế, lao về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân không biết đây là thần thông gì.

Nhưng hắn biết, nếu đòn đánh này rơi xuống người mình, vậy sẽ vô cùng nguy hiểm.

Đúng lúc này, mộc ngư đã chuẩn bị sẵn được hắn lấy ra, gõ một cái về phía kẻ kia.

Sau đó, một luồng sức mạnh kỳ diệu bay ra từ mộc ngư, ầm một tiếng đánh tan hư ảnh mặt quỷ, rồi tiếp tục rơi xuống người Thần Đế.

Hạ Nhân vung tay, thả Trịnh Hồng Lộc ra.

“Công tử…” Trịnh Hồng Lộc nhìn cảnh tượng trước mắt, gương mặt tràn đầy kinh ngạc.

Hạ Nhân nói: “Mau mở không gian, nhanh lên… đừng chần chừ!”

Trịnh Hồng Lộc vội thi triển thần thông, mở ra một thông đạo hư không.

Hạ Nhân nhìn thấy kẻ kia bị thần thông trong mộc ngư định trụ giữa hư không, toàn thân đều biến thành màu vàng kim.

Bạch Tượng Thần Đế từng nói, thứ này nếu dùng lên Thần Đế, e rằng chỉ có thể định trụ đối phương trong vài nhịp thở.

“Công tử, không gian đã mở rồi… mau rời đi!”

Hạ Nhân vừa định rời đi, nhưng ngay sau đó dường như lại nghĩ đến điều gì, lập tức thi triển một lần hư không tật động, đáp xuống trước mặt Thần Đế, đưa tay giật áo choàng trên người hắn xuống.

Ban đầu, Hạ Nhân chỉ muốn nhìn xem bộ mặt thật của kẻ này.

Hắn đã hại nữ nhân của ta thành ra thế này, bây giờ ta không giết được ngươi thì cũng phải nhớ kỹ bộ dạng của ngươi, sau này lại giết ngươi chứ?

Nhưng sau khi giật chiếc áo choàng phủ bên ngoài Thần Đế xuống, một cảm giác ghê tởm theo bản năng suýt khiến hắn nôn mửa.

Chỉ thấy vị Thần Đế được gọi là này không có mũi, không có mắt… không có miệng…

Không… không phải không có mắt, mà là có rất nhiều mắt.

Da mặt hắn chồng chất từng lớp u cục, hàng chục con mắt quét nhìn xung quanh.

Trông hắn cực kỳ giống một cây Thái Tuế vẫn chưa thành hình!

Hạ Nhân vốn còn định giật chiếc nhẫn trên tay Thần Đế xuống, nhưng lại lo Thần Đế đột nhiên tỉnh lại, chỉ có thể tiếp tục thi triển một lần hư không tật động, kéo Trịnh Hồng Lộc bước vào vòng xoáy trong chớp mắt!

Ngay sau đó, trời đất đảo lộn, pháp tắc không gian xung quanh dồn ép.

Sau một nhịp thở, trời đất trở nên rộng mở.

Hai người bước ra khỏi vòng xoáy không gian.

“Phù…” Không khí trong lành truyền đến.

“Đây là đâu?” Hạ Nhân hỏi Trịnh Hồng Lộc!

Trịnh Hồng Lộc nói: “Vừa rồi nô tỳ… nô tỳ sợ quá… không kịp định vị Thần quốc Tuyền Cơ, chỉ tùy tiện mở một không gian, cụ thể rơi xuống đâu, nô tỳ cũng không biết!”

Trịnh Hồng Lộc hỏi: “Công tử, chúng ta phải làm gì?”

Hạ Nhân nói: “Chờ chết…”

Người phụ nữ ngực lớn đầu óc đơn giản như Trịnh Hồng Lộc, vậy mà lại tùy tiện mở hư không sao?

Trở về Thần quốc Tuyền Cơ đương nhiên là tốt nhất. Đến đó, cho dù có Thần Đế đuổi theo, lão tử cũng có thể dựa vào Đệ Thất Phụ Thần để bảo toàn tính mạng!

Còn ngươi thì hay rồi, rốt cuộc đã đưa ta đến nơi quỷ quái nào vậy?

“Chuẩn bị sẵn sàng!” Hạ Nhân lập tức điều chỉnh tâm trạng, nhìn Trịnh Hồng Lộc đang đầy vẻ áy náy rồi nói: “Không sao… vẫn còn cơ hội!”

“Lát nữa nếu Thần Đế kia đuổi đến, ta sẽ lại định trụ hắn trong hư không một lần nữa. Lần này ngươi phải nghĩ cho kỹ, trực tiếp trở về Thần quốc Tuyền Cơ!”

“Được được được…” Trịnh Hồng Lộc gật đầu.

Nếu Thần Đế tỉnh lại trong vài nhịp thở, chắc chắn hắn có thể men theo dao động không gian đuổi đến đây.

Nhưng… điều khiến Hạ Nhân thở phào nhẹ nhõm là hai người đã đợi suốt nửa canh giờ, vậy mà Thần Đế kia vẫn không đuổi đến.

CHƯƠNG 2244

Không còn đường lui, tuyệt cảnh

Sau khi mở thông đạo không gian, sẽ có dao động và dấu vết không gian lưu lại.

Chỉ cần tinh thông pháp tắc không gian, có thể lần theo dấu vết còn sót lại để tìm đến vị trí cụ thể, sau đó cũng mở thông đạo không gian đuổi theo.

Quá trình này có giới hạn về thời gian.

Dao động không gian và dấu vết không gian sẽ không thể tồn tại mãi.

Trong tình huống thông thường, chỉ sau mười mấy nhịp thở, chúng sẽ bị không gian tự động san phẳng!

Qua nửa canh giờ, cho dù là Thần Đế cũng không thể tìm thấy dấu vết nữa.

“Phù…” Hạ Nhân thở phào một hơi dài. Xem ra, lúc nãy dùng thần thông Kim Thân để định trụ tên kia, thời gian không chỉ vài nhịp thở.

Chẳng phải sư tôn từng nói chỉ có thể định trụ hắn vài nhịp thở thôi sao?

Trong lòng Hạ Nhân nảy sinh một tia nghi hoặc.

“Hồng Lộc…” Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng đoàn người không dừng lại. Hạ Nhân ra lệnh cho Hồng Lộc bay vào hư không, phong tỏa hoàn toàn không gian xung quanh phạm vi mười vạn trượng, sau đó nhanh chóng bước vào không gian bên trong Hồng Mông Tử Kim Côn.

Trong thế giới này, sấm sét vang rền.

Ngay chính giữa thế giới nằm một người khổng lồ có thân hình lớn đến trăm vạn trượng: Lôi Điện Vu Đế!

Trên thần cách giữa mi tâm Vu Đế, từng luồng sấm sét khổng lồ không ngừng phun trào, xé rách trời xanh.

Đây chính là thi thể Vu Đế mà năm xưa bốn người Hạ Nhân thu được ở nơi sâu nhất Vô Vọng Hải, sau đó được Hạ Nhân ném vào thế giới pháp bảo của Hồng Mông Tử Kim Côn.

Sở dĩ đến đây vẫn là vì Thái Chân.

Hạ Nhân phất tay, đưa Thái Chân ra ngoài.

Tên Thần Đế khoác áo choàng kia từng nói, sau khi sử dụng những vật tế hương này, bốn canh giờ sau chúng sẽ hoàn toàn chết đi.

Nàng vô cùng yếu ớt, nhìn Hạ Nhân, trên mặt mang theo nụ cười đau khổ: “Phu quân… là chàng sao…”

Thân thể Thái Chân run rẩy, bật khóc nức nở.

“Đừng khóc!” Hạ Nhân nói: “Đừng lên tiếng… ta sẽ giúp nàng loại bỏ sức mạnh nguyền rủa trên người!”

“Không được!” Thái Chân lắc đầu, vẻ mặt bất lực, nói: “Sức mạnh nguyền rủa đã ăn sâu vào tận xương tủy của thiếp, căn bản không thể loại bỏ!”

Hạ Nhân chỉ vào thi thể cổ Vu Đế ở phía xa: “Không... có thể loại bỏ được!”

“Nàng xem, đây là thi thể cổ Vu Đế, thứ ở giữa mi tâm ông ta chính là thần cách của Vu tộc!”

“Năm xưa ta trúng phải sức mạnh nguyền rủa, chính là nhờ sức mạnh sấm sét trên đó mà được chữa khỏi!”

Thái Chân mỉm cười, sau đó lắc đầu: “Thiếp không giống chàng, e rằng khó lắm!”

“Để ta thử xem!” Hạ Nhân ôm Thái Chân đi đến gần thi thể cổ.

Nhưng sức mạnh sấm sét bên cạnh thi thể cổ quá mức mạnh mẽ, hắn không thể đến quá gần.

“Lại đây...” Hạ Nhân quát lớn một tiếng, lập tức có một tia sức mạnh sấm sét bị hắn kéo tới.

Vừa định ném cho Thái Chân, hắn lập tức cảm thấy không ổn.

Vì vậy, Hạ Nhân đưa tay lấy từ không gian trong nhẫn ra một người phụ nữ khác.

Sức mạnh sấm sét được hắn cẩn thận dẫn vào cơ thể người phụ nữ ấy.

Sức mạnh nguyền rủa trên người nàng ta không những không bị xóa bỏ, mà toàn thân nàng ta còn giống như một pho tượng băng, trong chớp mắt hóa thành vô số mảnh vụn.

“Ha ha…” Thái Chân cười bất lực: “Hình như không có tác dụng!”

“Ta có sức mạnh hương hỏa… cho nàng dùng…” Hạ Nhân lại lấy ra khúc thần mộc kia, trên thần mộc hội tụ vô số sức mạnh hương hỏa.

“Thái Chân, nàng hút đi… hút những sức mạnh hương hỏa này vào cơ thể, có thể hóa giải sức mạnh nguyền rủa!”

“Không được đâu!” Thái Chân lắc đầu, cười nói: “Phu quân… thiếp hối hận quá!”

“Chàng nói xem, không có chuyện gì thì tại sao thiếp lại phải ra ngoài du lịch?”

“Thật ra du lịch chẳng quan trọng chút nào!”

“Đến lúc này thiếp mới hiểu, ngoài phu quân ra thì chẳng có gì quan trọng cả, quan trọng nhất chính là chàng!”

“Nếu được làm lại từ đầu, thiếp thà cả đời không tu hành, mãi mãi ở bên chàng, sinh cho chàng một đứa con… ha ha ha ha… hu hu hu hu…”

“Không khóc nữa, không khóc nữa… nói gì mà làm lại từ đầu?” Hạ Nhân ôm chặt nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng: “Sẽ không đâu, sẽ không đâu… nhất định sẽ không đâu…”

“Nàng sẽ không chết, ta nhất định có cách!”

Nhưng Hạ Nhân lại không nghĩ ra được cách nào!

Thái Chân ngẩng đầu khỏi lòng Hạ Nhân, nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Thiếp sắp chết rồi, hãy để thiếp hầu hạ chàng lần cuối đi!”

Năm xưa nghe tin Tô Chân Chân vẫn lạc, nghe tin Chu Thanh Mi tự bạo, hắn cũng chưa từng đau lòng đến thế.

Không phải hắn thiên vị người này hơn người kia, mà là vì người đang ở ngay trước mắt, chậm rãi héo tàn, còn hắn lại không có bất kỳ cách nào ngăn cản.

“Có cách… nhất định vẫn còn cách…” Hạ Nhân đưa tay áp vào lòng bàn tay Thái Chân, nói: “Ta có thể… truyền sức mạnh nguyền rủa trên người nàng sang cho ta, để ta loại bỏ nó!”

“Để ta hút…” Từng luồng khí đen từ trên người Thái Chân chậm rãi truyền qua cánh tay hai người, tiến vào cơ thể Hạ Nhân.

“Hả!” Hạ Nhân mừng rỡ nói: “Thật sự có thể!”

Chỉ sau vài nhịp thở, trên người Hạ Nhân đã phủ đầy sức mạnh nguyền rủa.

Hắn vui mừng nhảy lên, sau đó bay thẳng đến gần thần cách, dùng thần lực sấm sét tẩy rửa sức mạnh nguyền rủa trên người.

Mỗi lần chỉ tẩy rửa được một chút, mất khoảng nửa canh giờ, sức mạnh nguyền rủa trên người Hạ Nhân mới được tẩy sạch.

“Thật sự có thể!” Hạ Nhân mừng rỡ.

Nhưng Thái Chân lại lắc đầu: “Có thể... nhưng phu quân, thiếp không còn thời gian nữa...”

“Sức mạnh nguyền rủa chàng vừa hút ra từ người thiếp còn chưa đến một phần nghìn!”

Mỗi lần tẩy rửa mất nửa canh giờ, tổng cộng phải tẩy hơn một nghìn lần.

Tia hy vọng vừa mới nhen nhóm trong nháy mắt đã biến thành tuyệt vọng.

“Phu quân, đừng làm những chuyện này nữa... lại đây... chúng ta nói chuyện đi!”

“Thời gian của thiếp thật sự không còn nhiều nữa!”

Hạ Nhân im lặng hồi lâu, sau đó cố chấp lắc đầu: “Không... nhất định vẫn còn thời gian...”

“Nàng chờ ta, ta có cách!”

“Hồng Lộc... Hồng Lộc...” Hạ Nhân bay ra khỏi không gian, tìm đến Trịnh Hồng Lộc.

Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử, người có gì sai bảo!”

“Bây giờ, lập tức mở hư không... đi đến Bạch Tượng Đế Thành của Bạch Tượng Thần Quốc, ngay bây giờ...”

Hạ Nhân muốn tìm Bạch Tượng Thần Đế.

Thần Đế ra tay, hắn không tin vấn đề do một Thần Đế khác gây ra lại không thể giải quyết.

Nhưng Trịnh Hồng Lộc lại lắc đầu, nói: “Công tử, xin lỗi... ta không thể!”

“Đều tại ta, vừa rồi ta tùy tiện mở thông đạo không gian rồi đến đây, cũng không biết đây là vị trí nào, cho nên... ta không tìm được phương vị cụ thể của Bạch Tượng Thần Quốc!”

Hắn nhìn quanh bốn phía, nơi nơi đều là núi hoang!

Muốn tìm Bạch Tượng Thần Đế, một mặt phải xác định vị trí của mình trước, mặt khác cho dù đến được Bạch Tượng Thần Quốc, cũng chưa chắc có thể lập tức gặp được Bạch Tượng Thần Đế.

Hạ Nhân nghiến răng, lại bước vào không gian của Hồng Mông Tử Kim Côn.

“Haiz...” Thái Chân thở dài thật sâu: “Phu quân, chàng không muốn biết vì sao thiếp lại trở thành vật tế hương của người khác sao?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Bây giờ ta chỉ muốn cứu nàng sống lại... Thái Chân, nàng không thể chết!”

Nhưng Thái Chân chỉ thản nhiên nói: “Thiếp du lịch đến Thiên Huyền Thần Quốc này, gặp được một bé gái!”

“Bé gái nói rằng tỷ tỷ của nó bị người ta bắt đi!”

“Ban đầu thiếp nổi lòng từ bi, muốn giúp đám bé gái ấy tìm tỷ tỷ, rồi sau đó bị bắt luôn!”

Hạ Nhân hỏi: “Bé gái đâu?”

Thái Chân cười khổ: “Làm gì có bé gái nào? Chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo mà thôi. Bọn chúng nhắm vào cơ thể của thiếp, bởi thiếp đã luyện thành Hồng Mông Đạo Thể, có thể chứa đựng nhiều sức mạnh hương hỏa hơn trong cơ thể, chỉ vậy mà thôi!”